

Østre Landsrets dom af 03-11-2021

Udskriftsdato: 23.8.2022 08:56:57

Dato: 26.11.2021

Emneord: Tilbagebetaling (§ 40 a)

Stikord: Mod bedre vidende

Afgørelsesdato: 3.11.2021

Dokumenttype: Dom landsret

Ankestyrelsens J.Nr.: 19-16380

Lovgivning: Arbejdsskadeloven

Anden part: Forsikringsselskab

Dom fra tidligere instans: Retten i Glostrups dom af 06-11-2020

Resume

Landsretten henviste til, at et krav om tilbagebetaling efter arbejdsskadesikringslovens § 40 a, stk. 1, nr. 3, er betinget af, at den tilskadekomne mod bedre vidende uberettiget har modtaget ydelser efter loven. Det fremgår af forarbejderne til arbejdsskadesikringslovens § 40 a, at bestemmelsen kodificerer den hidtidige praksis for tilbagebetaling af erstatning, som er baseret på de almindelige obligationsretlige tilbagesøgningsregler (*condictio indebiti*), og at der ved lovændringen ikke er tilsigtet en udvidelse af området for tilbagebetaling. Det følger endvidere af forarbejderne, at bestemmelsen udtømmende gør op med mulighederne for at kræve tilbagebetaling efter loven. På denne baggrund og af de grunde, som er anført af byretten, tiltrådte landsretten, at betingelserne for tilbagebetaling ikke var opfyldt, og at det, der var fremført for landsretten, ikke kunne føre til et andet resultat. Tilskadekomne blev pr. 1. marts 2018 ansat i fleksjob, hvilket hun orienterede Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) om den 16. marts 2018. Den 10. april 2018 sendte hun til AES sin lønseddel for marts, og den 25. juli 2018 fastsatte AES erhvervsevnetabsprocenten til 35. Frem til denne afgørelse havde forsikringsselskabet udbetalt erstatning med 50 procent i henhold til en tidligere afgørelse af 22. marts 2017, hvilket selskabet havde været forpligtet til, selv om hun blev ansat i fleksjob pr. 1. marts 2018. Det for meget udbetalte beløb udgjorde 20.465 kr. for marts – juli 2018. Spørgsmålet var alene, om tilskadekomne havde modtaget beløbet mod bedre vidende. Retten lagde vægt på, at hensynet til korrekte afgørelser, herunder at modtageren alene modtager det beløb, som den pågældende er berettiget til, efter forarbejderne til § 40 a, stk. 1, nr. 3, skal vægtes højt, at det på den anden side må tillægges vægt, at erhvervsevnetabserstatning er beregnet til dækning af almindelige leveomkostninger, hvorfor der efter praksis stilles lempelige krav til beløbsmodtagerens gode tro, og at det må tillægges betydning, om modtageren af beløbet har iagttaget sin underretningspligt efter arbejdsskadesikringslovens § 42, ligesom modtagerens forudsætning for at indse, at der var tale om en fejl, skal tages i betragtning. Endelig må størrelsen af det for meget udbetalte beløb indgå ved vurderingen af, om beløbene er modtaget mod bedre vidende. I den foreliggende sag havde tilskadekomne iagttaget sin oplysningspligt over for forsikringsselskabet og AES, og de udbetalte beløb havde været beregnet til dækning af hendes almindelige leveomkostninger. Hertil kom, at det ikke var godtgjort, at tilskadekomne, der er uddannet gartner, havde kendskab til, hvordan erhvervsevnetabsprocenten og erhvervsevnetabserstatningen skulle beregnes – heller ikke selv om hun var repræsenteret af en advokat. Retten henså endvidere til, at beregningerne af erhvervsevnetabsprocenten i perioden fra 2012 til 2018 var foretaget på baggrund af skiftende størrelser af tilskadekomnes indtægter. Endelig udgjorde de for meget udbetalte beløb i alt 20.465 kr., svarende til 5 månedlige udbetalinger på hver 4.093 kr. før skat, som ikke fandtes at være af en sådan størrelse, at dette i sig selv kunne begrunde, at hun modtog beløbene mod bedre vidende. Betingelserne for at kræve tilbagesøgning af beløbet var derfor ikke opfyldt. At forsikringsselskabet den 23. maj 2018 tog forbehold for at rejse krav om tilbagebetaling, kunne ikke føre til en anden bedømmelse, idet forbeholdet – som ikke indeholdt en beregning af det beløb, som erstatningen efter forsikringsselskabets vurdering skulle reduceres til – ikke i sig selv kunne føre til, at tilskadekomne havde modtaget de omhandlede beløb mod bedre vidende. Det forhold, at forsikringsselskaberne ikke har mulighed for selv at standse eller nedsætte de løbende udbetalinger, kunne ikke medføre en lempeligere adgang til at søge tilbagebetaling.

ØSTRE LANDSRET DOM

afsagt den 3. november 2021

Sag BS-45542/2020-OLR
(18. afdeling)

A
(advokat Lise Reuss Muff)

mod

Ankestyrelsen
(advokat Sanne H. Christensen)

Retten i Glostrup har den 6. november 2020 afsagt dom i 1. instans (sag BS-12933/2019-GLO).

Landsdommerne Jesper Jarnit, Henrik Hjort Elmquist og Jeanette Ørnvang (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, A, har gentaget sine påstande for byretten om, at indstævnte, Ankestyrelsen, tilpligtes at anerkende, *principalt* at betingelserne for tilbagesøgning af den til B i perioden marts-juli 2018 for meget udbetalte erhvervsevnetabserstatning er opfyldt, *subsidiært* at betingelserne for tilbagesøgning af den til B i perioden juni-juli 2018 for meget udbetalte erhvervsevnetabserstatning er opfyldt.

Ankestyrelsen har påstået dommen stadfæstet, subsidiært hjemvisning.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

A har blandt andet anført følgende (bilagshenvisninger er udeladt):

”Til støtte for de nedlagte påstande gøres det gældende, at skadelidte i perioden marts – juli 2018 modtog en højere erstatning, end der tilkommer hende efter arbejdsskadesikringsloven (uberettiget), og at hun var, eller i hvert fald burde være, vidende herom (mod bedre vidende).

Skadelidte har modtaget for meget i erstatning

Skadelidte modtog i perioden januar 2017 – juli 2018 erstatning for et midlertidigt erhvervsevnetab på 50 %, uanset at hun i perioden marts – juli 2018 alene var berettiget til erstatning for et midlertidigt erhvervsevnetab på 35 %. Dermed har skadelidte i denne periode modtaget en højere ydelse, end hun efter arbejdsskadesikringsloven er berettiget til.

Dette er ubestridt.

Skadelidte var ikke i god tro

Til støtte for, at skadelidte ikke var i god tro, gøres det overordnet gældende, at skadelidte vidste, eller burde vide, at den højere indtjening i fleksjob ligeledes betød en ændring i den løbende erstatning.

Byretten har i den påankede dom anført følgende:

”Hertil kommer, at det ikke er godtgjort, at [skadelidte], der er uddannet gartner, havde kendskab til, hvordan erhvervsevnetabsprocenten og erhvervsevnetabserstatningen skulle beregnes – heller ikke selv om hun var repræsenteret af advokat. Der er endvidere henset til, at beregningerne af erhvervsevnetabsprocenten i perioden fra november 2012 til marts 2018 er foretaget på baggrund af skiftende størrelser af [skadelidtes] indtægter.”

Heroverfor gøres det gældende, at tilbagesøgning ikke fordrer et sådant indgående krone-for-krone kendskab til de beregninger, der lægger til grund for erstatningen.

Det afgørende for vurderingen af skadelidtes gode/onde tro er således ikke, om skadelidte til fulde forstod de enkelte beregninger, men derimod om skadelidte – i et eller andet omfang – var sig bevidst, at hun ikke var berettiget til ydelsen, herunder navnlig om hun var blevet gjort bekendt med de forhold, der har betydning for retten til at modtage og fortsat modtage den løbende erstatning. Således var det i ovennævnte dom fra Retten i Glostru[p] af 20.03.20 udslagsgivende, at skadelidte var blevet gjort tydeligt bekendt med:

- De generelle krav for retten til erhvervsevnetab
- At der kunne ske ændringer i erstatningen, hvis de erhvervsmæssige forhold ændrede sig,
- Baggrunden for, at han fik udbetalt erhvervsevnetabsersstatning, konkret at han ikke var i stand til at genoptage sit arbejde som taxachauffør

Disse forhold er skadelidte i denne sag tilsvarende gjort tydeligt bekendt med i en række tidligere afgørelser, herunder den første afgørelse om erhvervsevnetab, hvor hun ikke havde en lønnedgang på 15 %, og derfor ikke var berettiget til erhvervsevnetabserstatning, den næste afgørelse, hvor hun nu havde en indtægtsnedgang, sammenholdt med hendes indtjening før skaden, og derfor var berettiget til erstatning og senest afgørelsen af 22. marts 2017.

Af sidstnævnte afgørelse fremgik endvidere eksplicit, at hun skulle oplyse Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis der skete ændringer i hendes erhvervsmæssige situation, som kunne have betydning for den månedlige erstatning, herunder hvis hun fik et arbejde, eller hvis hun overgik til et kommunalt forløb som for eksempel fleksjob.

På den baggrund må det have stået skadelidte klart, at hun modtog erhvervsevnetabserstatning, fordi hun som følge af arbejdsskaden havde en indtægtsnedgang, at erstatningens størrelse var afhængig af hendes indtjening i enten fleksjob eller på ledighedsydelse, og at erstatningen pr. 1. januar 2017 var fastsat på baggrund af hendes indtjening på ledighedsydelse.

Dermed må skadelidte have vidst, eller burde i hvert fald have indset, at det forhold, at hun den 1. marts 2018 påbegyndte fleksjob – med en højere indtjening, end hvad hun fik på ledighedsydelse – ville få betydning for størrelsen af hendes, samtidige, erhvervsevnetabserstatning; ligesom det i øvrigt havde været tilfældet samtlige foregående gange, hvor hun var gået fra fleksjob til ledighedsydelse (eller omvendt).

Dette gælder desto mere under hensyn til, at skadelidte kontinuerligt og igennem hele forløbet var repræsenteret ved advokat, med hvilken der må ske identifikation.

En sådan retsstilling er i øvrigt fuldstændig overensstemmende med Ankestyrelsens egen, udmeldte praksis i principmeddelelse 13-20 samt underinstansens praksis, hvorefter der som udgangspunkt skal ske tilbagebetaling, når skadelidte overgår fra ledighedsydelse til fleksjob!

Oplysningspligten

Det forhold, at skadelidte opfyldte sin oplysningspligt efter ASL § 42, stk. 2, betyder ikke, at der ikke kan ske tilbagebetaling, idet § 40 a, stk. 1, nr. 3, netop ikke betinger, at skadelidte har undladt eller fortiet oplysninger.

Ydelsens karakter

Retten i Glostrup har i den påankede dom anført, at det må tillægges vægt, at *"erhvervsevnetabserstatning er beregnet til dækning af almindelige leveomkostninger, hvorfor der efter praksis stilles lempelige krav til beløbsmodtagerens gode tro"*.

[...]

Dette ses der imidlertid ikke belæg for i praksis.

Hvor beløbsmodtagerens gode tro efter ordlyden i ASL § 40 a, stk. 1, nr. 3, i sig selv afskærer tilbagebetaling, er dette ikke tilfældet efter de al-

mindelige obligationsretlige principper om *condictio indebiti*, hvor god tro ofte er en nødvendig, men ikke i sig selv tilstrækkelig, betingelse for, at der kan kræves tilbagebetaling. I praksis foretages derfor ofte en yderligere afvejning af de elementer, der kan tale for, henholdsvis imod, tilbagebetaling, og det er netop i denne afvejning, ydelsens karakter ofte fremhæves.

Der henvises eksempelvis til U.2006.352V, hvor præmisserne fremhæver 'ydelsens karakter', dog uden at dette har nogen betydning for vurderingen af god/ond tro, idet parterne var enige om, at sagsøgte var i god tro. Heller ikke i U.2008.2485V eller U.2012.2392H havde ydelsens karakter (erhvervsevnetabserstatning) betydning for vurderingen af skadelidtes gode/onde tro. I begge domme fandt retten først, at der ikke forelå ond tro, hvorefter ydelsens karakter, eller retteligt det særligt byrdefulde ved tilbagebetaling, fremhæves som et yderligere argument for, at der ikke kan kræves tilbagesøgning.

Der synes da heller ikke at være noget særligt indrettelseshensyn at tage til en person, som *mod bedre vidende* beholder, og eventuelt forbruger, en udbetalt ydelse.

Hertil kommer, at det intetsteds i lovtekst eller forarbejder fremgår, at ydelsens karakter skulle have betydning for vurderingen af skadelidte onde/gode tro efter ASL § 40a, stk. 1, nr. 3. Tværtimod fremgår det af de specielle lovbemærkninger til nr. 3, at denne bestemmelse for eksempel tænktes anvendt, "*når tilskadekomne modtager en løbende erstatning for tab af erhvervsevne og de erhvervsmæssige forhold efterfølgende ændrer sig således, at den løbende erstatning skal nedsættes eller bortfalde*". Bestemmelsen var altså netop møntet på tilbagebetaling af løbende erhvervsevnetabserstatning, uden at dette har foranlediget nogen yderligere, eller strammere, betingelser til kravet om skadelidtes 'burde-viden'.

Øvrige forhold

Endelig bemærkes, at appellantten ikke har udvist fejl i forbindelse med erstatningsbetalingen eller passivitet i forbindelse med tilbagesøgning, idet appellantten kontinuerligt har været forpligtet til at udbetale det fulde erstatningsbeløb. Samtidig var skadelidte i sagens natur først og nærmest til at kende de ændrede forhold (hendes egen erhvervsmæssige situation), der medførte erstatningsændringen. Der er således ingen forhold, der tilsiger, at appellantten skulle være nærmest til at bære risikoen for den erstatning, der uberettiget er blevet udbetalt.

Særligt for så vidt angår perioden juni – juli 2018

Subsidiært gøres det gældende, at skadelidte i hvert fald i perioden juni – juli 2018 modtog den uberettigede erstatning mod bedre vidende, idet appellantten ved e-mail af 23. maj 2018 oplyste skadelidte, at hun efter appellantens opfattelse modtog for meget i erstatning og samtidig tog udtrykkeligt forbehold for at kræve den overskydende erstatning tilbage.

Det fremgår indledningsvist af e-mailen, at den er foranlediget af skadelidtes forandrede, erhvervsmæssige situation, idet hun i marts 2018 var kommet i fleksjob. Videre fremgår, at hun aktuelt modtog en erstat-

ning på mere end 50 %, som var beregnet på baggrund af hendes indtjening i form af ledighedsydelse, men at hun nu – hvor hun (igen) var i fleksjob – havde ret til en lavere erstatning, eksemplificeret ved henvisningen til, at erstatningen i tidligere perioder i fleksjob havde ligget på 35 %. Herefter fremgår det eksplicit, at formålet med e-mailen var at gøre skadelidte opmærksom på, at hun modtog en for høj erstatning, og at appellantenten forbeholdt sig ret til tilbagebetaling.

Det gøres på den baggrund gældende, at forbeholdet har en så konkret og udførlig karakter, at skadelidte efter modtagelsen heraf ikke kan have været i tvivl om, at hun modtog for meget i erstatning, at dette skyldtes hendes ændrede erhvervsmæssige forhold, og at appellantenten tog forbehold for tilbagebetaling.

Det kan ikke, som forudsat af Retten i Glostrup i den påankede dom kræves af et sådant forbehold, at det indeholder en beregning af det beløb, som erhvervsevnetabserstatningen efter forsikringsselskabets vurdering skal reduceres til, idet forsikringsselskabet for at kunne udregne dette er helt afhængig af skadelidtes ansættelses- og indtægtspapirer, hvilket forsikringsselskabet ikke selv har mulighed for at indhente. Det må være tilstrækkeligt, at forbeholdet er konkret, udførligt og begrundet i den konkrete ændring i skadelidtes situation.

Sammenfattende gøres det gældende, at skadelidte uberettiget og mod bedre vidende modtog en for høj erhvervsevnetabserstatning (50 %) i perioden marts 2018 – juli 2018, subsidiært i perioden juni 2018 – juli 2018.

ASL § 40a, stk. 1, nr. 3, betinger ikke, at der er noget at bebrejde skadelidte, men må ses i lyset af det i forarbejderne udtrykkeligt fremhævede hensyn til, at skadelidte får det, han er berettiget til efter loven, hverken mere eller mindre. Således er denne situation – hvor skadelidte modtager en løbende erstatning for tab af erhvervsevne og de erhvervsmæssige forhold efterfølgende ændrer sig således, at den løbende erstatning skal nedsættes eller bortfalde – netop det eksempel, der i forarbejderne nævnes til at belyse bestemmelsens anvendelsesområde. Endvidere er forholdene i denne konkrete sag, hvor skadelidte overgår fra ledighedsydelse til fleksjob, netop et af de tilfælde, hvor udgangspunktet ifølge Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings interne praksis må være tilbagebetaling.

Det forhold, at et forsikringsselskab kan kræve for meget udbetalt erstatning tilbage i en situation som denne, har da også alene den konsekvens, at skadelidte ikke bliver *overkompenseret* i en fuldstændig vilkårlig periode (den aktuelle sagsbehandlingstid hos arbejdsskademyndighederne), idet forsikringsselskabet, med god grund, ikke har nogen mulighed for at stoppe eller nedsætte udbetalingen.

Tilsvarende bliver skadelidte heller ikke *under-kompenseret*, når de ændrede erhvervsmæssige forhold medfører en indtægtsnedgang og ret til en højere erstatning (som eksempelvis en overgang fra højere betalt

fleksjob til ledighedsydelse), idet denne da tilkendes med tilbagevirkende kraft, hvorefter forsikringsselskabet efterbetaler den manglende erstatning.

Dette resultat, nemlig at skadelidte ikke over-kompenseres i en vilkårlig periode, forekommer ikke kun mest rimeligt, men også bedst i overensstemmelse med bestemmelsens forarbejder og motiver.”

Ankestyrelsen har blandt andet anført følgende (bilagshenvisninger er udeladt):

”Ankestyrelsen gør overordnet gældende, at der – som også vurderet af byretten – ikke er grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens afgørelse af 17. oktober 2018, og at byrettens dom derfor bør stadfæstes.

A har bevisbyrden for, at der er grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens afgørelse og således bevisbyrden for, at skadelidte modtog den for meget udbetalte erstatning ”mod bedre vidende”, jf. § 40 a, stk. 1, nr. 3. A har ikke løftet denne bevisbyrde.

Skadelidte burde ikke indse sammenhængen mellem ansættelse i fleksjob og en erhvervsevnetabsprocent på 35 og modtagelse af ledighedsydelse og en erhvervsevnetabsprocent på 50. Selv hvis skadelidte måtte indse en sådan sammenhæng, er betingelserne for tilbagebetaling ikke opfyldte. Skadelidte havde til fulde opfyldt sin oplysningsforpligtelse, alene modtaget erstatning i henhold til en upåklaget, lovlig og gyldig afgørelse, og hun kunne med rette gå ud fra, at den erstatning, som hun modtog, var korrekt, indtil der forelå en ny afgørelse om en anden erstatning.

4.1 Ydelsens karakter

Som også anført af byretten, må karakteren af den modtagne ydelse tillægges vægt. Der er tale om en månedlig ydelse på 4.093,- kr. (før skat) over 5 måneder. Beløbende er udbetalt løbende og tjener til forsørgelse. Det er særligt byrdefuldt for en skadelidt, hvis vedkommende ikke kan forudsætte at være berettiget til sådan erstatning, når den udbetales i henhold til en lovlig og gyldig afgørelse truffet af arbejdsskademyndighederne, og når skadelidte i det hele har fulgt de anvisninger og den vejledning, der er givet under sagens behandling. Indrettelseshensyn taler således imod tilbagebetaling, og der stilles derfor også efter praksis lempelige krav til beløbmottagerens gode tro.

4.2 Skadelidtes viden

Skadelidte burde ikke indse, at hun efter tiltrædelsen af det nye fleksjob i marts 2018 modtog for meget i erstatning for erhvervsevnetab. Det gælder uanset, at de tidligere erhvervsevnetabsprocenter ved nærmere gennemgang havde fulgt en systematik, hvorefter hun modtog erstatning svarende til et tab på 50 %, når hun modtog ledighedsydelse, og 35 % når hun var i fleksjob.

Det er ikke selve tilkendelsen af henholdsvis den ene eller den anden ydelse, der afgør procentsatsen, men derimod den indtjening som skadelidte havde i de forskellige perioder. Afgørende for den erstatning, som skadelidte havde ret til efter tiltrædelsen af det nye fleksjob i marts 2018, var ikke den tidligere fastsatte procentsats på 35, men derimod indtjeningen i det nye fleksjob. At skadelidte tiltrådte et nyt fleksjob, betyder således ikke i sig selv, at erstatningen på ny skulle nedsættes til 35 %.

Skadelidte kunne ikke forudsættes at være bekendt med, hvordan erhvervsevnetabsprocenten/-erstatningen beregnes. For at skadelidte kunne vide, at skadelidte var berettiget til et mindre beløb fra marts 2018, end skadelidte fik udbetalt, ville det have forudsat, at skadelidte satte sig ind i og forstod beregningerne for de tidligere perioder.

Det kan ikke kræves af de skadelidte generelt, og det kan ikke kræves af skadelidte i denne sag. Skadelidte er gartner og har dermed ingen særlige forudsætninger for at kende og forstå regler om beregning af erhvervsevnetabs'erstatning, betydningen af myndighedernes sagsbehandlingstid eller andre i øvrigt relevante forhold for sagen.

Skadelidte fik udbetalt beløb både som erhvervsevnetabs'erstatning, som løn under fleksjob, som flekslønstilskud og – når skadelidte ikke var i fleksjob – som ledighedsydelse. Der var derfor mange forskellige ydelser og udbetalingsbreve at holde øje med, hvilket har medvirket til at vanskeliggøre overblikket. Desuden blev årslønnen korrigeret af Ankestyrelsen undervejs i sagsbehandlingen, hvilket førte til ændringer i tidligere udregnede erstatninger. Også dette har kompliceret sagen.

Det beløb, som skadelidte fik udbetalt for meget – 20.465,- kr. før skat fordelt over 5 måneder (marts til juli) – har ikke en så ekstraordinær størrelse, at saldoen på hendes konto i sig selv gav hende anledning til at undersøge, om hun modtog for meget.

Det kan videre ikke kræves, at skadelidte indså, at en forestående afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke kun skulle have virkning for fremtiden, men også bagudrettet. Skadelidte kan ikke kræves at have viden om adgangen til at træffe afgørelser om erstatningsnedsættelse med tilbagevirkende kraft eller betydningen af myndighedernes sagsbehandlingstid.

4.3 As forbehold for tilbagebetaling i mail af 23. maj 2018

Som det fremgår ovenfor af gennemgangen af det retlige grundlag, var Beskæftigelsesministeriet opmærksom på forsikringsselskabernes bekymring for, at der løbende kunne blive udbetalt erstatning, som ikke ville kunne kræves tilbagebetalt, samt på forsikringsselskabernes ønske om at kunne stoppe udbetalingen. Beskæftigelsesministeriet valgte dog bevidst ikke at ændre lovforslaget og opretholdt den hidtidige ordning. Der blev ikke i lovbemærkningerne anført noget om, at forsikringsselskaberne skulle kunne tage forbehold for tilbagebetaling frem til det tidspunkt, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse.

Afgørende for, om et forbehold for tilbagebetaling får den ønskede virkning, er således, om skadelidte er i god eller ond tro om, at hun modtog for meget i erhvervsevnetabsersstatning. Der skal således foretages en konkret vurdering heraf, og en skadelidt kommer ikke i ond tro, blot fordi forsikringsselskabet har sendt et forbehold.

Det forhold, at A i maj 2018 skrev til skadelidte, at skadelidte fik for meget i erstatning, bragte ikke skadelidte i den fornødne onde tro. Mailen indeholder ikke nogen beregninger baseret på skadelidtes aktuelle indtægtsforhold, der som nævnt ovenfor er afgørende for erhvervsevnetabsprocentens og erhvervsevnetabsersstatningens størrelse, men var baseret på en forventning om, at procenten skulle nedsættes i samme omfang som tidligere.

Mailen gjorde derfor ikke, at skadelidte burde vide, at hun modtog for meget i erstatning, endsige at hun måtte indse, at hun ikke var berettiget til de udbetalte beløb frem til der forelå en ny afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det forhold, at skadelidte var repræsenteret af advokat, som modtog mailen af 23. maj 2018, gav heller ikke skadelidte anledning til at tro, at skadelidte uberettiget modtog for meget i erstatning. Dette understøttes af den vejledning, som skadelidte modtog fra sin advokat. Advokaten sendte således den 1. juni 2018 en mail til skadelidte, hvori advokaten anførte følgende:

...

A har i det hele ikke godtgjort, at der er grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens eller byrettens vurdering, og byrettens dom bør dermed stadfæstes.

4.4 Hjemvisning

Hvis landsretten finder grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens afgørelse af 17. oktober 2018, men på den anden side ikke finder at kunne give A medhold i de af selskabet nedlagte påstande, bør landsretten hjemvise sagen."

Landsrettens begrundelse og resultat

Et krav om tilbagebetaling er efter arbejdsskadesikringslovens § 40 a, stk. 1, nr. 3, betinget af, at den tilskadekomne mod bedre vidende uberettiget har modtaget ydelser efter loven.

Det fremgår af forarbejderne til arbejdsskadesikringslovens § 40 a, at bestemmelsen kodificerer den hidtidige praksis for tilbagebetaling af erstatning, som er baseret på de almindelige obligationsretlige tilbagesøgningsregler (*condictio indebiti*), og at der ved lovændringen ikke er tilsigtet en udvidelse af området for tilbagebetaling. Det følger endvidere af forarbejderne, at bestemmelsen udtømmende gør op med mulighederne for at kræve tilbagebetaling efter loven.

På denne baggrund og af de grunde, som er anført af byretten, tiltræder landsretten, at betingelserne for tilbagebetaling ikke er opfyldt. Det, der er fremført for landsretten, kan ikke føre til et andet resultat. Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Efter sagens udfald skal A i sagsomkostninger for landsretten betale 20.000 kr. til Ankestyrelsen. Beløbet er til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb samt hovedforhandlingens varighed.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal A inden 14 dage betale 20.000 kr. til Ankestyrelsen. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.